



ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА НОВИ САД

НОВИ САД, СЕПТЕМБАР, 2000. ГОДИНА XI, БРОЈ 974
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

РАДИКАЛСКА ВОЈВОДИНА ЈЕ ЗА СРПСКЕ РАДИКАЛЕ



*Председник Српске радикалне странке
Др Војислав Шешел*



Милорад Мирчић

*Милорад Мирчић, председник Окружног одбора Српске радикалне странке,
министар за везе са Србима ван Србије,
кандидат за одборника и посланика у Скупштини Војводине.*

**24. септембра изађите на изборе
и гласајте за
Српску радикалну странку**

СНАГА И БУДУЋНОСТ ВОЈВОДИНЕ ЈЕ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

„Мира, реда и рада неће бити, све док статус Војводине не буде решен како треба. Сад или никад!“ - поручују и прете ових предизборних дана аутономаши, очигледно сматрајући да је куцну час за остварење њихових сепаратистичких циљева.

Оваква залагања, сада је то већ сви-ма јасно, само су део оркестриране кампање, чије се тежиште полако помера са југа, ка северу. Пошто су под изговором заштите људских права на Косову и Метохији бомбардовали нашу земљу, убијали наше људе и нашу децу и легализовали шиптарски терор пред којим је своје домове напустило више од 300.000 Срба, стратегија разбијања Југославије и Србије и килонијалне окупације Балкана, фрустрирани због чињенице да дисциплиновање наше државе није донело очекиване резултате, покушавају да отворе ново кризно жариште, управо у Војводини.

У реализацији нових притисака и нових уцена, светској мафији свесрдно помажу лидери НАТО странака из Србије, исти они који су и за време агресије изражавали већу лојалност убицама сопственог народа, него својој отаџбини.

Посебну улогу у овом прљавом послу, има дружина која већ 10 година себе назива аутономашима, мада нам је већ удавно јасно да им називи сепаратисти и сецесионисти много боље пристају.

Они, који већ годинама учествују на сваком конкурс за разбијање сопствене државе, они, који би да по ко зна који пут покушају да расрбе српску Војводину, удружени у тзв. Демократску опозицију Војводине, поручују да су им избори за Скупштину Војводине најважнији, јер ће у случају њиховог повољног исхода, - одмах интернационализовати питање северне српске покрајине, мењати њен уставни положај и тражити одржавање међународне конференције о Војводини.

Поводом „аутономашког консензуса“ његови потписници тврде да се ради о, цитирамо; „историјском тренутку, јер је и опозиција у Србији признала да је Војводини неопходна јединствена изборна платформа, чији је темељ суштинска аутономија Војводине“.

А како изгледа та суштинска аутономија, коју је као темељ заједничке и јединствене изборне платформе са аутономашко-сепаратистичком коалицијом признала такозвана Демократска опозиција Србије и њен НАТО кандидат Коштуница, предочио нам је почетком године Ненад Чанак рекавши да ин-тересе Војвођана може штитити само, -

ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА.

Ово отворено и срамно позивање на разбијање државе Србије, од стране војвођанских аутономаша, који немају никакву подршку грађана севера Србије, о чему сведоче сви избори одржани у последњој деценији, тзв. демократска опозиција Србије наградила је тако, што је великодушно, већину места на посланичким и одборничким листама, односно више од 51 одсто дала аутономашко-сепаратистичкој коалицији.

Ова невероватна великодушност НАТО странака, и нуђење на тацни онога, о чему су све до ових дана, аутономаша могли само да сањају, за многе неупућене, представља изненађење.

Одговор међутим, није непознат.

Понудио га је, у најсажетијој форми, на аутономашко-сепаратистичком скупу, претенциозно названом Конгресом Лиге социјалдемократа Војводине, представник Демократске странке Борислав Новаковић:

“Концепт аутономије Војводине Демократске странке не разликује се у бутном, од концепта аутономије Војводине коју заговара Лига.

Јер знајте, у постмилошевићевској Србији, сви ће у Војводини бити аутономаша”.

У ових неколико речи, све је садржано, и све је објашњено.

На темељу овако дефинисане сепаратистичке политике, постигнут је договор аутономаша и ДОС-а заједничкој листи на предстојећим изборима, која ће се звати ДОС Војводине, и заједничком НАТО кандидату Коштуници.

За Коштуницу, они који су га предложили, воле да кажу да је доследан политичар, патриота и националиста.

Управо због те и такве аргументације, дужни су грађанима Србије одговор на кључно питање: У чему се огледа политичка доследност Коштунице, и какав је то он патриота и националиста, кад пристаје на подршку осведочених аутономаша, сепаратиста, издајника и српских непријатеља, попут Ненада Чанка, Милета Исакова, Драгана Веселинова, Јозефа Касе, Расима Љајића, Сулејмана Суље Угљанина.

Сам Коштуница, пре неки дан поручује, цитирамо: “Од ових избора очекујемо нормалан живот у земљи чије се границе знају”.

Бројни експертски тимови за политички маркетинг, обучавани у НАТО земљама да помогну НАТО кандидата, морали би да знају да и политичка теорија и политичка пракса налажу да изборне поруке у кампањи морају бити

јасне.

Ова порука, не само да није јасна, већ смо пред њом, сви збуњени.

Не схватамо, о којим то границама говори Коштуница.

О оним Ненада Чанка, а значе одвајање Војводине од Србије, или оним Јозефа Касе, а значе припајање Војводине Мађарској, или онима које би да Рашку област присаједине Муслиманско-хрватској федерацији или Албанији, а већ 10 година их сањају Суљо и Расим.

То нам дакле, није јасно. Нешто друго, сасвим сигурно јесте.

Са Војводином, или без ње, са Косовом и Метохијом или у границама Београдског пашалука, овој дружини сепаратиста, издајника и непријатеља српског народа, свака Србија би била добра, ако би у њој они владали.

А ево како би требало да изгледа “нормалан” живот грађана, који у својој изборној поруци помиње Коштуница, у машти војвођанског сепаратисте Ненада Чанка. Цитирамо неговате речи изговорене на Конгресу ЛСБ:

“НИКАД ВИШЕ НИЈЕДАН ВОЈНИК НЕЋЕ ОТИЋИ ВАН ВОЈВОДИНЕ”.

То је, дакле, Војводина, какву нам нуди Ненад Чанак. Самим тим, јер играју у истом колу и Коштуница. “Патриота и националиста”.

Једно је јасно.

Та, и таква Војводина, никад се не би звала српском, и никада не би била српска. Јер, у њој, за Србе, - не би било места. Осим за изроде и издајнике сопственог народа.

Они, који су донели одлуку да Коштуница буде председнички кандидат аутономашко-сепаратистичке коалиције и проамеричких странака у нашој земљи, добро знају да је као дугогодишњи кључни заговорник регионализације, управо Коштуница највећи сепаратиста, и као такав, идеална и најподеснија личност за спровођење монструозних планова и одвајању Војводине од Србије, и о цепању и комадању наше државе.

Војвођански аутономаша и сепаратисти су већ једном, нашли саучеснике у редовима тзв. српске опозиције, подржавајући кандидатуру Вука Драшковића за председника Србије.

Убеђени да су им са Војиславом Коштуницом шансе за остварење њихових сепаратистичких циљева далеко веће, - аутономаша су овога пута кандидата Српског покрета обнове Михаиловића дочекали на нож. Дојучерашњи коалициони партнери, који су се у градовима у којима су вршили

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Одговорни уредник: Срниша Аксентијевић, заменик одговорног уредника Душан Весич

Број уредно Окружни одбор СРС за јужну Бачку, Штампана: „Графика“ - Раковац

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

локалну власт углавном посвађали око пословног простора и могућности да управљањем јавним предузећима украду што више пара, сада кажу да је кандидат СПО-а, личност чијег имена од прве тешко могу да се сете и сами Београђани, и називају га, цитирамо, "гротескном парাপредседничком номинацијом".

Свесни, међутим да им без сарадње са Српским покретом обнове на локалном нивоу, фотеље са пуно привилегија, а нимало одговорности, могу лакше измаћи, неки, попут сепаратисте Милета Исакова још увек заговарају заједничко учешће на изборима за покрајинску, и скупштине општине. То, што за четири године мандата, са преко три милијарде буџета, ни рупе на новосадским улицама нису успели да закрпе, они не виде као препреку да поново освоје власт. Уосталом, имају преча посла: "да отворе питање Војводине, а - затворе очи Србији".

Илустрације ради, ево како на црногорској телевизији, у једној од редовних специјалних емисија чији је једини циљ да сеју мржњу према Србији и свему што је српско, војвођански сепаратиста Борђе Суботић из странке Реформисти Војводине, у контексту предстојећих избора, говори о циљевима аутономаша: "Реформисти Војводине и Војвођанска демократска опозиција намеравају да врате достојанство Парламенту Војводине и Војвођанима, а вратићемо тако што ћемо поднети званичан захтев, и имати легитимацију за промену уставног положаја Војводине у оквиру Србије и Савезне Републике Југославије".

О уставним решењима, која прижељкују аутономаша и сепаратисти, грађани Војводине изјаснили су се на својеврском народном референдуму пре дванаест година.

Присетимо се:

Петог октобра, 1988, више од 150.000 људи из свих крајева Војводине окупило се у Новом Саду да поруче да је дошао крај политици дестабилизације и слабљења Србије, и да ће остати на трговима и улицама све док челници тадашње аутономашке власти не оду са политичке сцене. Народ је осетио да почиње да се остварује план за разбијање Југославије и Србије и да су покрајине Косово и Метохија, и Војводина одређени као полигони за извођење тог подмуклог сценарија. У спреси са албанским сепаратистима, хрватским и словеначким сепаратистима, војвођанска аутономашка клика је подривала сопствену државу што је омогућавао Устав из 1974. године. Решења тог Устава, у свету незабележена, имала су за последицу да под плаштом аутономија, на територији државе Србије, постоје још две, државе у држави. Тадашње аутономашко руководство испољило је своје право лице управо на питању Косова и Метохије.

У историји бешћашћа, остаће забележено, како, не само да нису пружили подршку праведним захтевима прогнаних и обесправљених Срба који су дошли у Нови Сад да укажу на своје муке, већ су

им укинули воду и искључили струју.

Тих, за Србију и српски народ судбинских октобарских дана, у величанственом патриотском покрету народа за јединствену и недељиву Србију, аутономаша су збрисани са политичке позорнице.

Тежње које су Срби изразили октобра '88, потврдила су да никада нису заборавили поруке и поруке Велике нар-

раја и неба. Ми вас гледамо, па вас молимо да останете."

Јунаке српске, у име српског народа поздравио је и доктор Игњат Павлас.

"Господине мајоре и јунаци српски, дични соколови, узданице наше! Кидају се ланци, закуцаше срца, потекоше сузе и одјекну силно: Ми смо слободни! Дочекали смо час да спутане руке раширимо, да вас снажно пригрлимо на



Нема отцепљења Војводине: Нови Сад је одувек упориште Српске радикалне странке

одне скупштине - одржане 70 година раније. Новембарски дани из 1918, били су судбински за српски народ у српској Војводини, јер су одлуке Велике народне скупштине да се српска Војводина присаједини Краљевини Србији представљале завршни чин вишевековних тежњи да живе у слободи.

Овом догађају, претходиле су победе славне српске војске чије су јединице ушле у Нови Сад 9. новембра. У сусрет српској војсци, пошло је око 400 коњаника, одевених у народне ношње, већином са Салајке, Подбаре и Клисе, а велики број Новосађана дочекао их је на дунавској обали.

Пратећи српске јунаке, предвођене мајором Војиславом Бугарским, који су се од пристаништа кроз Дунавску улицу кретали ка центру града, и старо и младо, са одушевљењем и кличањем, поздрављало је ослободиоце. Колона војске, здружена са народом, застала је на углу Дунавске улице, код Владичанског двора, а затим дошла на главни трг пред зграду Матице српске, одакле их је са балкона поздравио Јаша Томић, следећим речима:

"Господине мајоре, дични јунаци српски! Дозволите ми да вас у име Српског народног одбора поздравим са добродошлицом са каквом се поздрављају браћа наша на Косову: здраво! Ми смо у овом тренутку још сувише очарани, још питамо себе је ли ово што данас видимо само продужење петстогодишњих снова наших, или је већ наступила јава. Јава је! И хвала вам што сте испунили давнашње снове Србинове. Ми вас данас гледамо као оне који простиру пред нама комад

своје руке, и да у узвишеном заносу викнемо свима:

НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕЋЕ. НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕ СМЕ.

Др Станоје Станојевић, академик и историчар, један од учесника из Војводине на Мирвној конференцији у Паризу, свој приказ развоја Новог Сада, закључно са 1918. годином, завршио је овим речима:

"У Новом Саду је стално била жива вера. Вера у победу правде, вера у победу националне идеје. И вера у снагу народа. И онда, сневао је о васпостављењу слободне Војводине. Стално је треперио и дрхтао, и веровао да ће доћи дан ослобођења. Са том вером, искреном и дубоком, Нови Сад је издржао све муке и патње, и сва насиља. Са том вером, он је дочекао победу и слободу. И сасвим је било природно да је баш у Новом Саду указана велика част, да у њему, заслуженом, намученом, светлом и у поштеној борби прекаљеном - буде проглашено ослобођење Срба у Угарској, и спајање Војводине са Србијом.

Нови Сад је увек поштено и несеквично служио народу. Његове су заслуге за српску културу велике, његов је удео у борби за ослобођене и уједињење знатан. Нови Сад је стога заслужио у пуној мери признање и захвалност целог српског народа."

Војвођански сепаратисти, изгледа да нису прочитали ни једну страницу богате и поучне историје српског народа, и нарочито о чијој судбини тако незналачки, али са пуно амбиција, - хоће да одлучују.

За читавих десет година, колико тра-

ју притисци, блокаде, агресија, политичка економска медијска и војна на нашу земљу, као ни из наше славне прошлости, белосветски мешетари и њихове слуге, нису извукли једину могућу поуку, - да Србија није на продају.

Можда ће, крајем овог септембра, то коначно схватити.

У ситуацији, када су више него очигледне намере Америке и њених сателита до отцепе север Србије, и од Војводине направе још једну окупациону зону у Европи, коју ће економски експлоатисати, политичко залагање да се "отвори питање Војводине, а затворе очи Србији", проамеричке странке и њиховог кандидата Коштуницу, сврстава у непријатеље сопственог народа и сопствене државе. Бескрупулозне изјаве Ненада Чанка, који за себе воли да каже да је аутономаш и аутохтони Војвођанин, иако му је деда газио по личком кршу, и осталих назови "аутохтоних Војвођана", о судбини северног дела Србије уколико они дођу на власт, неизбежно намећу питање:

Колико су далеко спремни да иду лидери проамеричких странака, плаћајући подршку сепаратистима из Војводине и Рашке области.

И не само то: Какву подршку од бирача очекују, када се тако олако коцкају са судбином сопствене државе, пристајући на улогу саучесника у отвореним намерама Вашингтона и његових европских послушника да се Србија дели и разбија?

Како је могуће да коалиција коју чини чак 19 странака, није у стању да предочи јавности минимум политичког, економског и националног програма, већ целокупну изборну стратегију темељи искључиво на једном једином циљу: бити против садашњег државног руководства.

Да ли они, који не могу да се договоре ни о томе ко ће први говорити на митингу, а камоли о заједничком кандидату, - заиста мисле да ће бирачи поверовати у њихову способност да учине било шта конкретно и корисно за свој народ.

На ова питања, нема одговора. Уместо њих, слушамо истрошене фразе, како ће Србија "прогледати кад ови оду, а они дођу".

Зато на предстојећим изборима, поново своју шансу виде они, којима је сва памет стала у паролу ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА и њихови инструктори ван наших граница, који одавно мераче север Србије.

Удружени, или боље рећи сакривени под плаштом ДОС-а и ДОС-а Војводине, они, који нису добили ниједне републичке, ниједне савезне, ниједне покрајинске нити председничке изборе, а који су своје политичке и људске квалитете показали поткрадајући и упропашћавајући градове у којима су вршили локалну власт, - сада опет планирају да упропасте и целу Војводину.

Ова шарлика дружина не остварених лидера и истрошених следбеника једне идеје коју Срби називају "политичком проституцијом", упорно превиђа вољу народа српске Војводине, - исказану толико пута:

И на својеврсном народном референдуму 1988, и на Великој народној скупштини 1918, и пре, али и после тога, - на свим изборима у протеклој деценији.

А они, који тако бахато занемарују народну вољу, обично на крају поражени, констатују да треба променити народ.

Можда би за ове самозване грађане света, који презиру сопствени род, људе без имена и идентитета, поткупљиве и аморалне, свачије и ничије, јер не знају коме припадају, то било најбоље решење.

Њима је то, ионако свеједно.

Војвођански сепаратиста Ненад Чанак у листу "Булевар", чија садржина у потпуности одговара његовом називу, недавно је поручио, цитирамо:

"Запушите нос, и гласајте за опозицију".

Зато ће они, који одлуче да гласају за њега, и његове, заиста морати да запусте нос. И да затворе и очи, и уши. И да забораве бомбе, рушевине, жртве, и све патње прошлог пролећа, и муке и страдања Срба на Косову и Метохији. И извињење усташе Мила Букановића Хрватима, ваљда због поклане и протеране српске нејачи...

И, још много тога. Ко је све то у стању, - можда ће и гласати за њих.

Али, они који Србију носе у срцу, они који не тргују ни вером ни државом, имају само један избор: Српску радикалну странку и кандидата за председника Савезне Републике Југославије Томислава Николића.

Он је једини од свих актуелних председничких кандидата, који је своје место у историји и памћењу нашег народа заслужио чињеницом, да је у можда најтежем периоду наше историје био и остао "верно дете Србије". У време када је после педесетогодишње комунистичке тираније, Србија, раздуховљена и дискриминисана, нападнута од дојучерашње "браће", покушавала да окупи свој народ, залечи ране од Брозове владавине и у непријатељском окружењу пронађе свој пут - многи нису чули, нису разумели, нису осетили позив отаџбине. Многима је тада било најлакше да забораве да су - Срби. Томислав Николић је, међутим и тада и данас знао где му је место. И када је, као добровољац, ратовао за слободу и права српског народа, изложеног усташком геноциду у Хрватској, и када се борио против окупације Републике српске, и када је хапшен и затваран због доследне и упорне борбе за српске националне интересе и када је, као високи функционер СРС одбио да прихвати окупацију Косова и Метохије... Бити уз свој народ када му је најтеже, разумети и делити његове патње, жртвовати том циљу приватни живот и личну сигурност - то су начела којима су се руководили српски радикали у тешким годинама борбе нашег народа за своје право да живи у заједничкој држави. Српска радикална странка је једина политичка снага у Србији, која, од свог оснивања, није напустила тај циљ, није изневерила своја начела, није мењала суштину и методе своје политичке борбе. Доследност у

борби за права и интересе српског народа, значила је за радикале често политички, али неретко и егзистенцијални ризик: претње, уцене, хапшења, - све су то били методи обрачуна са радикалима у време када је њихова доследност постајала препрека за одступање од јасне и часне националне политике.

Томислав Николић је човек са јасном визијом, правим проценама и племенитом намером према свом народу. У време када агресивна и разбијачка политика Запада прети интегритету наше државе, у време када српски народ на Косову и Метохији страда под терором шиптарских банди и окупаторских војника, он је једини избор за сваког коме је стало до будућности - сопствене, своје породице и свог народа.

Он неће водити ратове које не може да добије, неће се играти са судбином народа, неће заборавити његове патње и понишења, неће власт делити са неспособним и корумпираним... Он неће подредити национални интерес сопственом. Он се неће стидети српске традиције, неће игнорисати српску историју, неће понижавати српску цркву и њене свештенике. Он ће вратити на заслужено место најбоље вредности, вековима поштоване у нашем народу: веру, породицу, част, храброст... и вратити достојанство српском домаћину. Томислав Николић неће дозволити да, никада више, Срби буду мањина у сопственој држави. Томислав Николић ће српском народу честитати српски Божић.

Зато је сваки глас за Томислава Николића и Српску радикалну странку, глас за вековни сан српског народа - оног народа који је пролио толико крви "за крст часни и слободу златну", а остао спутан оковима сопствене неслоге и амбицијама светских мешетара. То је глас за јединство, снагу и будућност српског народа и српске државе, успостављање покинутих веза међу браћом, подељеном вештачким границама, глас за праведну, поштену и способну државну управу, којој ће добро сопственог народа бити врхунски императив. Нема те медијске блокаде, нема тих лажи и манипулација које ово могу да сакрију, нити да порекну. Није наше памћење тако кратко, нити су наше очи затворене. Овај народ је увек у својој историји, умео да препозна одсутни тренутак и да разликује оне који му желе добро од оних других, макар ти други њиме и владали.

За српске радикале, јединство српског народа и независност његовог постојања, једини је могући пут. Уједно, заједнички избор и народа, и странке, која српском роду потпуно и до краја припада.

Победа српских радикала, гарантује слободу, опстанак и будућност српске Војводине, српског Косова и Метохије, Рашке области, српске Црне Горе, гарантује целину, јединство и снагу српског народа и српске државе.

**"Србија је вечна
док су јој деца верна."
Будите верни Србији.**

МИРЧИЋ – ЧОВЕК ЗА ПРАВИ ИЗБОР

Када би се правила биографија Милорада Мирчића, актуелног министра републичке владе за односе са Србима изван Србије, убеђеног радикала и некадашњег првог човека Новог Сада, она би могла да се сведе у две речи - амбициозан и лудидан. Рођен је 18. децембра, пре 43 године, у дану када су рођени Стивен Спилберг, Бред Пит и Кит Ричардс (Ваљда због тога радо слуша Ролинг Стоунсе). Дружелубив и духовит, али понекад до бола суров и саркастичан, Милорад Мирчић је створио препознатљив имиџ у граду. Али, вероватно га је увек и имао.

Волели га или презирали, Новосађани посве различитих политичких опција познају га као "свога". Никада за собом није, а колико га ја познајем ни ти ће, вукао телохранитеље. Као градоначелника могли смо га видети на сваком "ин" месту у граду, наравно у фирмираним кратким панталонама, што није изгледало уопште лоше са аспекта женског дела популације. Мирчићев стил покушава ових дана да опонаша и др Стеван Врбашки, садашњи председник новосадске Скупштине, што изгледа најблаже речено страшно.

Иако је рођен у Грахову, па је одатле и понео горштакчу и помало виолентну нарав, боравио је тамо кратко. Као петнаестогодишњак долази у Нови Сад, где је одрастао у радничком предграђу Детелинара где је прве кораке на новосадском асфалту учио од, касније, првих мангупа чаршије. Ипак, за разлику од многих Детелинараца није скренуо са неког зацртаног пута, већ је брзо обоу копачке и постао једна од највећих нада новосадског фудбала у ФК "Нови Сад". Упућени тврде да су се многи данашњи политичари утркивали да му носе спортску ташну. И док се "велика Војводина" намерачила да га узме под своје, Милорад Мирчић је решио да студира, иако су многи од његових и данас актуелних другара лакшим путем кренули ка стицању

"хлеба без мотике". Ишао је у "Мошину" гимназију, а тамошњим момцима је, како ми је у једном интервјуу сам признао (а Чанак није никад демантовао) омиљена забава била да се преганају са вршњацима из "елитне" Змај Јовине гимназије. Његови пријатељи се куну да им је



Братимљење Новог Сада и Илиопулија (Атина)

једна од омиљених забава била да лупају чврге Ненаду Чанку.

Иако је у бројним разговорима тврдио да му је политика само успутна станица у његовој пословној каријери, изгледа да му је последњих осам година, она постала и судбина. Прошао је, могло би се рећи, у политици све - од активирања у Српском четничком покрету, тада забрањеном и анатемисаном, до председавања великом скупштиним свих градова СРЈ. Када је СРС пала у немилост, а радикали постали "дивљач за одстрел", што режимских што опозиционих медија, Мирчића је то коштало радног места у "Новкабелу", где је са свега 28 година био директор највећег погона у тој фирми, који је запошљавао више од 1.000 људи. Иако је био у то време народни посланик

(такође, осам година седи у посланичким клупама најрепрезентативнијег политичког тела Србије), градски оци су "поштено" понели и као у случају Светозара Милетића, Мирчић није могао да се запосли ни у једној новосадској фирми. А, није ни тражио, јер није од оних који се икада жале, јер како каже "увек ће то доћи на своје".

Када је Српска радикална странка, након убедљиве победе на локалним изборима, предложила Милорада Мирчића, дипломираног инжењера технологије, крајем 1992. на место градоначелника градом је завладао мук, јер је у "високим новосадским политичким круговима" то било релативно непознато име. Почетни хендикеп касније му се претворио у предност. И онда је уследио шок: након месец дана од инаугурисања у највишу новосадску фотелју, Мирчић је дао интервју новосадском "Дневнику" где је скандалозно изјавио, пошто се његов избор за градоначелника Новог Сада поклапао са доласком Била Клинтона у Белу кућу: "У почетку, имам две предности у односу на Била Клинтона - лепши сам и млађи од њега и никада нисам преварио своју жену", изјавио је тада Мирчић, и ма колико ту у устајалој новосадској политичкој жабокречини било извргнуто руглу, реженица новопеченог градоначелника се цитирала у свим кулоарима и "кухињама". Та изјава је померила дотадашње стандарде понашања пређашњих градоначелника чији се имиџ састојао у дворедним оделима, сивим фацама, јагањцима у "месном возу" и турања "шушки" у недра кафанским певачицама. Након тог револуционарног интервјуа, сви су се бавили Мирчићем. Други потез који ће му се памтити, био је да посети тадашњу Војвођанску академију наука и Матицу српску где је читао вакељу академицима од којих су се многи направили научну каријеру захваљујући предавањима омладинцима у партизанској школи у Летенки. Рекао им је да се оставе

јалових расправа у хладовини дебелих зидова Академије, него да пробају нешто да учине за Нови Сад.

Била су то времена најжешћих санкција, када птица није могла да прелети кроз наш ваздушни прос-



Увек и свуда са пријатељима

тор, доба хиперинфлације која се може мерити само са оном у Немачкој до почетка 30-их. Ипак, град је функционисао, захваљујући умногоме и Милораду Мирчићу, као сат. Аутобуси су ишли по редовном реду вожње иако је био ембарго за гориво, град је био чист, а рупа на коловозима било је знатно мање него данас, иако је стопа одвајања из републичког буџета у Нови Сад била знатно мања од данашње. Имао је у то време Мирчић и амбициозних планова - да доведе Французе и Немце, да им да концесије за изградњу жичаре до Тврђаве, замишљајући да са Планетаријумом по угледу на данашњи Хубле, Нови Сад постане српски Еуро Дизниленд и да град почне да живи и од туризма. Први пут је отворио салоне градске куће за грађане организовавши 1993. гламурозни Светосавски бал, где је по угледу на некадашње балове, инкасирано много добротворних прилога (Мирчић је знао кога треба да позове, па се ту сјатила елита града) који су до последњег динара отишли као помоћ Дечијој болници и нашој унесрећеној браћи по пореклу са оне стране Дунава и Дрине. Рат је беснео свом жестином, у Нови Сад су стизали на десетине хиљада избеглица које је тадашња ефикасна градска управа збрињавала како је најбоље могла, у тим временима.

Милорад Мирчић се расплинуо на хиљаду страна, брисао имена "српских хероја" попут маршала Тита, Раде Кончара, Моше Пијаде и осталих, крстивши их у Михајла Пупина, војводу Бојовића, Живојина Мишића. Скинуо је шеснаестојезичне табле са свих јавних зграда, свуда увео ћирилицу, стално потенцирао да је Нови Сад Српска Атина, преименовао Ново насеље у Бистрицу... Уз пут, слао је несобичну помоћ у РСК и Босну, бринуо се о новосадским војницима, није фолиранција, као о сопственој деци. Први пут су за Мирчићевог мандата на обележавању злочиначке мађарске рације били и православни свештеници и јеврејски рабини, што је заиста била за сваку похвалу. Тада сам, изиритирана тим наглим променама, навикнута да у Новом Саду све ново што треба да се деси прво пролази кроз фазу "кувања и крчкања" барем једну деценију (што је било правило до појаве радикала на политичкој сцени) уз постојећу одбојност према политичкој опцији на којој је Мирчић загосподарио Новим Садам, написала текст "Нови Сад ће се ускоро звати Мирчићево". Након тога уследио је љубазни позив градоначелникове секретарице која ме је замолила да дођем у Мирчићев кабинет. Морам признати да сам очекивала, према већ уобичајеној схеми како мали Ђокица замишља радикале, типа чији вокабулар стане у 100 речи од којих је сваска друга великосрпска парола. Уместо тога у скромном ентеријеру здања у Жарка Зрењанина 8 дочекао ме је култивисан, дотерани господин у "пионировом" или "босовом" оделу, (знам само да му је лепо стајало), мангупског речника и одмах ме "купио". За разлику од режимских гласила који су му састављали панегирике, њему се баш допало што сам Нови Сад назвала "Шешељевим огледним добром" и што сам нову радикалско-социјалистичку власт у текстовима које сам наизменично објављивала у "Дуги" и "Свету" упорно звала црвено-црном коалицијом која у град уводи атмосферу минхенских пивница. "Доста ми је само да ме хвале, само ти пиши шта мислиш",

рекао ми је том приликом Мирчић и како сам у то време путовала у Америку замолио ме је, шеретски, да од Била Клинтона издејствујем да му пошаље нове "501" и "старке". Мирчић није путовао у Америку, али је побратимио Нови Сад са Илиопулијем, највећом атинском општином која је величине Београда, одржао братске односе са Норичем, Дортмундом и Моденом и тако на најпластичнији начин демантовао да радикалима нико у свету није потребан до њих самих. Довео је за управника до тада проблематичног Српског народног позоришта Синушу Ковачевића, уз његовог презимењака најбољег драмског писца овог дела Европе, који је искључиво на његов наговор пристао да се прихвати те функције. Када је Мирчић отишао са функције, и Ковачевић је рекао збогом Новом Саду. Устоличио је једну од најпрестижнијих издавач-



Поклони Града малишанима из Дечијег села - прва обавеза градоначелника

ких кућа у СРЈ "Прометеј", а власник Зоран Колунџија ни данас не пропушта прилику да каже да за све што је постигао треба да захвали, међу малобројним Новосађанима и Милораду Мирчићу.

Мирчић се ужасава да га други возе. У сваком погледу. Они који то покушају завршиће фигуративно на првој кривини. Увек су његова сопствена кола била боља од службених, осим када су му једном приликом из чисте пакости купили "мерцедеса" испред "Цепелина" (који никада није пронађен) и када му је Раде Лесковац наводно слупао кола током кампање за председника Републике Српске Крајине када су му Мирчић и ње-

гови сарадници осмислили читав наступ, говоре, а он се после лепо продао Туђману. Мирчићу кола никада нису враћена, чак ни у ринфузном стању.

Радикали су, не наравно због кола, већ због издаје, екскомуницирали Лесковца из странке, а он данас сасвим лепо пребива у Вуковару.

Да не би било забуне, Мирчић је живео на, за наше прилике, високој ноzi захваљујући капиталу који му је оставио отац, а још увек живи, што није демагогија са супругом Надом и троје деце у двоипособном стану. Никада није користио привилегије челног човека града. Седео је на трибинама стадиона "Војводине" заједно са "обичним светом", често је током својих службених путовања он из

Београда возио свог возача. Једном приликом када је био гост у Свилајнцу одвезао је добар део пута по мрклој ноћи, јер Добривоје Будимировић Бица, вероватно доживотни лордмер Свилајнца буквално није хтео да га пусти да оде док не чује све песме из Бициног репертоара. Како Милорад Мирчић није кафански човек, а пристојан је, он је стрпљиво одслушао читав Бицин портпури, сео за волан и вратио се у Нови Сад. Иначе Бица, заједно са Батом Живојиновићем (СПС) и Богољубом Пејчићем (СПО) спада у људе са којима је Милорад највише волео да "закувава" у скупштинским кулоарима. Ни тада, као ни данас није га напустио манир да "пусти буву" међу политичке неистомишљенике и онда они месецима "думају" око тога ко је убачен, ко ради за овога или онога, ко за Службу, а радикали дотле несметано раде свој посао и прикупљају поене.

Али, 1994. и за Мирчића, као уосталом и за све радикале због принципијелног става према Републици Српској, а када су од стране Београда ударене рампе на Дрини, наступили тешки дани. Десио се несрећни пут новосадске делегације у атински Илиопули, и онда је почела велика хајка. Наслови у "Дневнику" су били типа

"Продали град за две салате и шницлу", "Радикали упропастили Нови Сад", Међутим, Мирчић је са тог путовања донео више десетина

они који су остали у градској управи после њега остварили. Тако је до апсурда исмејао идеју о ЗОО врту који је требало да буде инсталиран на новосадском Штранду. Стварно је било потресно слушати болну рику животиња које су скапавале на песку и заиста благовременом акцијом радикали су успели да их врате Вуку Бојовићу. Тадашњи мегаломани који су владали градом, наравно тада без радикала, хтели су својевремено да Нови Сад претворе у Константинопол где би се у маниру Велка Булајића снимао филм, толико аутентичан за војвођанске просторе - "Омер паша Латас", који би коштао неколико милиона марака. Беспштедном медијском кампањом радикала против



Милорад Мирчић и Милан Бабић, тадашњи председник Републике Српске Крајине

хиљада марака добротворних прилога граду, и пошто деца из КУД-а "Светозар Марковић" нису имали дневнице, он и његов страначки колега Игор Мировић су узели нападајуће им дневнице које су добили од Скупштине града и поделили их деци. Мучна је била атмосфера у климатизованој сали градског парламента када су смењивани радикали из градске управе. Мирчић је фино ставио на гласање своје поверење, а онда изашао напоље. У фоајеу Скупштине чекали су, а да он то није знао, његови пријатељи који су били спремни да на његов најмањи миг скоче и да построје одборнике. Међутим, Мирчић није хтео скандале. Зачуђујуће је деловао мирно и прибрано. Социјалисти, демократи, СПО-вци су му скрушено прилазили у стилу: "Извини, брате", но Милорад је игнорисао њихове пружене руке, првенствено из разлога што ти исти људи нису избијали из његовог кабинета када им је требала каква услуга. Како у медијима нису могли ништа да му напакују, исликали су један неиспражњен контејнер пред његовом зградом. И то је био "крucијални доказ за смену градоначелника."

Ипак и Милорад Мирчић им је задао ударац "где их највише боли". Говорио је о бесмислицама које су

"чадора" и "џамија" и тај "величанствени пројекат" је пао у воду. Када је неразумно градско руководство донело одлуку о забрани рада кафића дуже од 22 сата, Мирчић је својим ауторитетом штитио кафеџије, поготово свог пријатеља Јокуса, власника у то време најпопуларнијег места "Играч више" којем је полиција редовно куцала на врата знајући да је Мирчић, који је тада већ био у жестокој немилости, чест гост. Аргументима, а често и отвореном дрскошћу успео је да обори и ту одлуку градске управе.

Имао је Мирчић и много отровнијих порука. Челне људе војвођанског политичког естаблишмента са валидним папирима је оптужио за криминал и шверц. Није се либио да са говорнице Народне скупштине када су у Гњилану без икакве аргументоване оптужнице ухапшени др Војислав Шешел и Томислав Николић оптужи све државне институције. А због његовог "поганог језика" често му је председавајући изрицао мере удаљавања из скупштинске сале. Поједини политичари нису се усуђивали да прођу ни десет метара од његовог стола у скупштинском ресторану, а новинаркама РТС које су тада из свих оружја нападале радикале, само када би им се Милорад Мирчић гласније јавио испадале тоне скупштин-

ског материјала из руку.

У таквим, крајње неповољним условима за радикале кренула је предизборна кампања за изборе, најпре 1996, а после и наредне године. Милорад Мирчић је изабран за председника Окружног одбора Јужне Бачке Српске радикалне странке, па је, што сам, што заједно са Војиславом Шешељом обишао сваки засеок Војводине, што је нормално уродило плодом. Уз пут, не треба ни помињати по трећи пут је у Новом Саду изабран као представник народа у српском Парламенту.

Његове конференције за новинаре биле су најпосећеније у граду. Радо и често освртао се на рад новосадске управе. Тада сам радила у "Дневном телеграфу" и готово увек су Мирчићеви "пресови" отварали политичке стране тих новина које, најблаже речено, нису биле наклоњене Шешељу и његовој странци. Новосађани још памте његове приче о шверцу жвака којима је истекао рок, потпредседника градске владе Ђерђа Озера, или причу о пребацивању енормне количине жита градских робних резерви у фуктивни млин, где према



Политичке вође Војводине 1993. године: Милорад Мирчић, Маја Гојковић и пок. Бошко Перошевић

Мирчићевим сазнањима су једино запослен млинар и мачак. Ту успешну трансакцију направио је градски министар за привреду Јанко Чобрда, који је потом објавио деманти још више се заплевши у проблематику "млинарског мачка", најавио чак и тужбу, али, наравно од тога није било ништа, јер је Мирчић као и увек имао тврд доказни материјал.

Једини прави сукоб који сам

имала са тада већ министром Мирчићем био је након посете Томислава Николића Новом Саду када сам била присутна у ресторану "Вериге" и након тога написала да



Увек уз свој народ: др Војислав Шешељ, Милорад Мирчић и др Радован Караџић

по сијасет политичких питања, он би вероватно био прави човек за Војводину и град. Јер, он како сам каже, воли Нови Сад, нема намеру да оде негде другде и жели да он

се радикали гушили у јастозима, што је малчице било претерано јер су у питању биле мушуле. Дан након објављивања тог текста случајно сам срела Мирчића рекао ми је да имамо нешто важно да разговарамо, одвео ме у "Вериге" и рекао: "Сад ћеш, јер измишљаш, да једеш јастоге док ти не позли". Наравно, нисам, јер сам стварно алергична на дотичне.

Иако некад изгледа незаинтересовано и као да није сконцентрисан на оно што саговорник говори, Мирчић ће непогрешиво извући реплику која ће партнера у разговору оставити без одговора. Без зазора излази на мегдан "најлајавијем војвођанском опозиционару" Ненаду Чанку, упорно због лакшег изговора, али и због навика називајући његову партију ЛСД (иако је она ЛСВ) и то тако безобразно да Чанак ни не стигне да одреагује. Ипак, поштује јаке противнике, а са "боранијом" неће да разговара. Иако то неће да призна много је допринео цепању некада јаке Демократске странке у граду, одукавши што убедљивом причом, што шармом пола странке у Коштуницу ДСС. Наравно, опет је на локалу те године поентирала СРС.

Без обзира на то што се господин Мирчић и ја разилазимо

поново личи на Српску Атину каква је била некад. Уз то, уместо јалових прича, Милорад Мирчић уме да засуче рукаве и одради и сигурно је да би покрајини, једино и увек у саставу Србије припало и више новца, а однос са републичком влашћу који је током протеклих четири године никакав, сигурно би био чвршћи и плодноснији.

Лично, а и многи Новосађани, били бисмо задовољни да нам сутра Милорад Мирчић претвори град, ако не баш у Земун (узгред буди речено први човек Земуна Стево Драгишић му је кум), а оно барем да му врати стари гламур. Радикали никако нису "мили" како им тепа неправозиђени хроничар свеколиких дешавања на политичкој, културној, а богами и на другим сценама др Драшко Ређеп. Свакако би њиховим доласком на локалну и покрајинску власт било "болних резова" за неке огрезле, али би било реда и рада. А ни седнице градске и покрајинске скупштине не би биле, као протекле четири године, смртно досадне. Ако ништа друго, научио би одборнике-представнике грађана три заповести: да на краду, не лажу и, додала бих, да се облаче као свет.

Гордана Јовановић

НАРОДНИ ТРИБУН И "ВОЈНИК" СВОЈЕ СТРАНКЕ

Увек негде по Новог години, што је већ лепа традиција, угледна новосадска издавачка кућа "Прометеј" организује пријем на којем се окупе сви њени аутори, критичари, виђенији грађани Новог Сада, али и Београда, и јавне личности. Прилика је то за одавање признања неким од њих, договор о новим делима, али и лепо и пријатно опуштање. За ову причу интересантно је то што посебно место, међу онима којима се исказује посебна пажња, заузима човек који није аутор ове издавачке куће, тешко да ће икада бити, али, уосталом, отом потом, није ни књижевни критичар. Реч је о Милораду Мирчићу, којем се сваке године име посебно помиње, било да се налази на пријему, или са њега изостане, због неких својих неодговидивих послова.

Када смо једном, опуштени уз чашицу неког пића (знам да је његово било безалкохолно) причали о томе и зашто је то тако, испричао ми је да је то због тога што је, приликом првих корака "Прометеја" изашао тој, тада још неафирмисаној кући, у сусрет и, тада као градоначелник Новог Сада, помогао да добије просторије за рад. Нерадо о томе прича, а многи и данас не знају због чега се толика пажња посвећује на тим традиционалним пријемима управо Милораду Мирчићу, данас првом човеку Српске радикалне странке за јужнобачки округ.

Зоран Колунџија, оснивач и први човек "Прометеја" ни тада, када му је градоначелник Мирчић изашао у сусрет, а ни данас, није био приступио Српској радикалној странци. Господину Мирчићу то ни онда, а поготово сада, није падало на памет да затражи од господина Колунџије.

Ово помињање могло би неке послужити за апологетско подилажење господину Мирчићу. Некима за чуђење, поготово онима који

радикале доживљавају као људе с руба живота, некултивисану руљу, више спремне за неке грубље радње, а мање заинтересоване зато,

Маја Гојковић је одувек била она најистуренија новосадска радикалка првакиња у самом врху странке, док су Мировић и Мирчић били



Говор на величанственом митингу Радикала у Новом Саду 1995. године

рецимо како је поступио господин Мирчић, да помогну некоме ко не зна где ће сместити своју издавачку кућу. Један и други приступ - подилажење, или чуђење због овога геста, погрешни су. Милорад Мирчић, градоначелник, радикал, поступио је онако како то налаже његово радикалско биће. Он никада, па ни данас, није политичар "од формата", у класичном смислу, већ је истински народни трибун, истанчаног осећаја за бригу о другима, једнако како у неким другим "државним пословима" води, рецимо рачуна о интересу државе, своје нације, а онда тек о неким ускопартијским и интересима личне природе. То је суштина бића радикала.

Када су радикали засели на руководећа места у Новом Саду за многе је то било чудо. Млада гарнитура радикалских првака на челу са Мајом Гојковић, Игором Мировићем и Милорадом Мирчићем "помела" је у то време неке фаворизоване противнике. Додуше,

"оперативци" и носиоци највиших функција у локалној власти. Иако један и други у тим новим пословима нису имали великог, готово никаквог искуства, све замке и проблеме тог новог посла, да се изразимо речником "из оних времена", савладавали су "у ходу". Рекао бих да је данашње "чудо звано Земун" у пословима локалне управе, уствари израсло на искуству управо управљања радикала Новим Садам. Јер, Нови Сад је био то место где се то искуство "брусило", где су се чиниле грешке, биле уочене, те се настојало да се у Земуну не понове. Ову тезу, до данашњег дана, у Земуну нису потврдили, али био би ред да и то учине.

Рекосмо, за неке је долазак радикала на чело Новог Сада својевремено било равно чуду. Но, ни том чуђењу, у случају освајања власти од стране радикала, нема места. Радикалима је увек било тесно и некако неприродно кад нису били у власти. Ко познаје историју

српског радикализма то му је познато. Због тога за такве нема места чуђењу. Због тога радикалима није страна и стварање политичких савеза са дојучерашњим најжешћим противницима. И Милорад Мирчић је, једнако као и Војислав Шешељ, и други истакнути прваци Српске радикалне странке, не једном говорио о “проклетој Јерини” са “цветом у коси”, или “највећем српском криминалцу” из редова “црвене банде”, али када су у питање дошли народни напредак и слобода, очување интегритета и суверенитета, борба за народно ослобађање и брига за цело Српство, онда се стварају, као сада, владе нацио-

који у томе спада у праве мајсторе, и Милорад Мирчић зна снагу медија и вероватно их зато и поштује. Да није тако, вероватно не би пристао и одлучио се да затражи од извесног броја људи, па и оних којима политичке идеје нису исте као његове, да напишу његов “политички портрет” и при томе нагласи како му неће падати на памет да “измени и једну запету”, и понајмање реч, или оцену. Војислав Шешељ је то учинио када се 1996. године налазио у трци за председника Србије и тада је то био прави потез човека који зна шта су медији и колика им је снага. И за аутора ових редова био је посебан иза-

слав Микуљанац, Цвијетин Миливојевић... као и низ других који никада нису ни слично мислили као Шешељ, и који су данас са Шешељевој стране називани “издајницима” и “непатриотима”

Нажалост, и данас је Милорад Мирчић, као усталом и његова странка у завади са делом медија. Следи налог своје странке, али верујем да му је истински жао што је “рат у току”. Налог је стигао “с врха”, али, рекао би, с једне и друге стране. Када кажем да је господину Милораду Мирчићу жао због овога одвајања од дела медија онда пре свега мислим да он није налик на шефа своје странке иако га у многоме беспоговорно следи. Милорад Мирчић далеко је од Шешељевој “несташности”. Не верујем да би он чупао каблове микрофона као што је то чинио господин Шешељ у савезном парламенту, тешко да би исукао пиштољ (нисам сигуран и да га носи за пасом оп. п.), а не верујем да би и Божовића поливао водом усред парламента. На неком другом месту можда би господин Божовић остао поливен, те не могу гарантовати да господин Мирчић не би на таквом месту посегао за чашом хладне воде. Но, ако не би кидао каблове микрофона, господин Мирчић је често пута, кад би се докопао микрофона, знао бити итекако непријатан за своје политичке противике. О томе како се, својевремено, опходио према актуелном председничком брачном пару, већ смо апсолвирали, иако је “арсенал” погрда кудикамо значајнији. Као унитариста господин Мирчић посебно није штедео припаднике такозваног аутономашког покрета. Драгану Веселинову не ретко спомињао је оца, својевремено првог човека војвођанских комуниста, приписујући Веселинову неке од одлика оца. За Чанкове “лигаше” најрађе је употребљавао назив да су они ЛСД - странка, подсећајући на несташлуке активиста те странке, како је тврдио господин Мирчић, који су садили марихуану у теглама на прозорима у просторијама странке, док је она још била ближе периферији Новог Сада - у Косовској улици. За



Сомбор - митинг за слободу Шешеља

налног јединства и траже политички сарадници тамо где се раније није ни помишљало да ће се тражити. Додуше, до данашњег дана нисам са Милорадом Мирчићем прозборио о томе како се осећа кад седи за оним столом за којим седе сви министри и премијер Марјановић. Познајући га, додуше нека ова оцена иде на мој рачун, мислим да се осећа нелагодно, јер то није његов “природни амбијент”. Кад испија кафу за тим столом, ко зна шта мисли, рецимо, о премијеру Марјановићу, али верујем да договорене послове, поготово из делокруга министарства за везу са Србима ван Србије, обавља безпоговорно и без одлагања.

Једнако као Војислав Шешељ,

зов понуда господина Мирчића, али једино са жаљењем морам констатовати да ме једино, али одиста једино, уговор на месту где радим обавезује да свој потпис не смем стављати на сличне текстове било где се они појављују, јер сам обавезан да своје радове објављује само у средини у којој сам запослен. Овај мали излет, ван приче о Милораду Мирчићу учињен је само како би се исказало жаљење због тога што би прави допринос развоју политичке културе био и тај да испод овога текста стоји име аутора, као што су испод текстова “Шешељевој порудбине” своје име исписивали: Мирјана Бобић-Мојсиловић, Драган Бујошевић, Славиша Лекић, Радмила Станковић, Миро-

Милета Исакова знао би рећи, најчешће, како је “најактивнији” у “Кибицу”, а за све заједно да имају толико чланова колико их стане у комби, или лифт, у чему свакако није био у праву, јер се показало за последњих избора како су прошли радикали “на локалу”, а како представници и реформиста и “лигаша”. Нови избори, који су пред нама, само су прилика за ново одмеравање снага. Поготово када на тим изборима Српска радикална странка наступа као опозиција левим странкама, али и Удруженој војвођанској опозицији, коју господин Мирчић и даље назива “аутономашким странкама”. Његово супротстављање овога пута, бар тако се може ценити, биће још жешће, јер се међу “уједињенима” налазе и “стари аутономаши” предвођени Живаном Берисављевићем, којега и данас господин Мирчић назива “Чанковим тастом”, иако то он одавно није.

За Милорада Мирчића могло би се рећи, без претеривања, да је “прави војник” своје странке. Маја Гојковић рецимо није имала потребу таквог доказивања какву је имао Милорад Мирчић. Она је била та која је заједно са Томиславом Николићем “довела” господина Шешеља у СРС, а помагале су јој и породичне везе са покојним радикалским прваком Драгишом Васићем. Ништа, томе сличнога, Милорад Мирчић није имао као “олакшавајућу околност” у старту у странци, али му је пут до врха СРС крчио његов рад, приврженост идеји српског радикализма и успешност повлачења неких потеза, који су се “тамо неке”, вероватно и свидели.

Констатацију о Милораду Мирчићу као “војнику своје странке”, помало незграпнога вокабулара, али чини ми се, једино исправне у објашњању његовог правога односа према СРС, поткрепљује све оно што је он “превалио преко плећа” у времену од како је постао чланом странке. И градоначелнички послови, са својим узлетима и падовима, који су неминовни у послу којег се човек први пут прихвата и за којег се није посебно припремао у

животу, спадају у ред тога што Мирчића потврђује као човека који следи налог врха СРС. Иза тога су следили прогони радикала, након свега онога што су учинили на

амбиције како су то чинили у разним петроварадинским или неким другим онопартијским општинским комитетима.

Кад сам помислио да готово све



Овако се стварала најмоћнија странка у Војводини - др Војислав Шешељ и Милорад Мирчић на једној од небројених трибина по војвођанским местима

ратиштима. Након Милошевићевог “писма”, сличног геста каквом је прибегавао својевремено Броз, у којем се 1993. године “растао” са Војиславом Шешељом и СРС, уследила су хапшења радикала по Војводини, као уосталом и осталим деловима Србије. У њиховој одбрани, пре свега части, јер инкриминисаних дела углавном није ни било, Мирчић је често са Мајом Гојковић, која је као адвокат носила највећи део тога терета, и сам учествовао. На Косово је путовао у предизборним тркама и неретко бивао онемогућаван како би спречио изборне крађе социјалиста на том подручју. Једнако такви послови дочекивали су га и у Црној Гори, као и у Републици Српској. Ништа мање значајни нису били послови око консолидирања странке на подручју Војводине, као и њеног чишћења од оних којима је странка послужила за остваривање њихових личних амбиција и који су мислили да ће у њој моћи остваривати своје

знам о Милораду Мирчићу застао сам пред сазнањем да недовољно тога знам о његовој породици. Рече ми како је супруг Наде и отац Александре, Александра и Марије. Није ова слаба информисаност о његовој породици последица тога што не залазимо у исте кафане и што, рецимо, у џепу не носимо исту партијску књижицу (уосталом у мом џепу након књижице СКЈ више се не налази ни једна партијска књижица), већ је то стога што Милорад Мирчић приватност својег дома чува на најбољи начин човека око којег се не плету никакви скандали и што, једноставно, зна да је кућа и породица нешто што је најсветије. У његовом крају њега и породицу сматрају добрим комшијама, који гледају своја посла, али увек приправни да свакоме притекну у помоћ. Уосталом, и причу о овом народном трибуну започели смо са његовом спремношћу да увек и свакоме притекне у помоћ.

